

Αιτωλίας Δαμασκηνός: Η ζωή της Θεοτόκου ήταν μια πορεία μέσα στη χάρη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Ποιμαντορική Εγκύκλιο για την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου εξέδωσε προς τους πιστούς ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος αναφέρει: “Το πέραςμα της Θεοτόκου από τούτον τον κόσμο ήταν μια πορεία μέσα στην χάρη. Ολόκληρη η ζωή της υπήρξε ένας ευαγγελισμός για το ανθρώπινο γένος, από τον ευαγγελισμό της συλλήψεως της ως τον ευαγγελισμό της μεταστάσεώς της. Η σύλληψή της απετέλεσε την αρχή των καλών ειδήσεων, τον ευαγγελισμό για το υπέργηρο ζεύγος του Ιωακείμ και της Άννας. Κι αν η εξορία του Αδάμ από τον Παράδεισο υπήρξε η τραγικώτερη ώρα στην ιστορία του κόσμου, η γέννηση της Παρθένου σηματοδότησε την απαρχή και το φως της ελπίδος

“.

Πρός τό χριστεπώνυμον πλήρωμα
τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καί ἀδελφοί,
Παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα.

Πανηγυρίζει ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα. Μεγαλύνει καί κατευοδώνει τήν Παναγία μας. Ψάλλει ὕμνους ἱεροπρεπεῖς καί δοξολογεῖ τήν Κοίμησή της. «Ἡ πηγή τῆς ζωῆς πρός τήν ζωήν διά μέσου τοῦ θανάτου μετάγεται» ἀναφωνεῖ ὁ ἱερός Δαμασκηνός. Ἄν εἶχαμε φωνή ἀρχαγγέλου, θά μπορούσαμε κι ἐμεῖς νά βοήσουμε ἀξίως τό «Χαῖρε» στήν σεμνή Μητροπάρθενο, πού σήμερα ἐνώπιόν μας βρίσκεται στήν νεκρική της κλίνη. Ἄν εἶχαμε τήν πέννα τοῦ Ὁσίου Ἱεροθέου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, θά μπορούσαμε νά συνθέσουμε γιά Ἐκείνη γλυκύτατους ἐξόδιους ὕμνους καί νά ψάλλουμε τά μεγαλεῖα της. Ἄν εἶχαμε τό χρωστήρα τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ, θά ἀποδίδαμε μέ περισσή καλλιτεχνία τό πρόσωπό της. Μήν ἔχοντας ὅμως τέτοια χαρίσματα, περιοριζόμαστε στό νά ἀποθέσουμε εὐλαβικά στή χάρη της τά εὐωδιαστά ροδοπέταλα τῆς εὐγνωμοσύνης καί τῆς τιμῆς μας τούτη τήν ἐπίσημη ἡμέρα.

Ἐπιστεγάζει ἡ ἐορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τήν ὅλη ἀγιασμένη πορεία της στήν γῆ. Γιατί τό πέρασμα τῆς Θεοτόκου ἀπό τοῦτον τόν κόσμον ἦταν μιά πορεία μέσα στήν χάρη. Ὀλόκληρη ἡ ζωή της ὑπῆρξε ἕνας εὐαγγελισμός γιά τό ἀνθρώπινο γένος, ἀπό τόν εὐαγγελισμό τῆς συλλήψεως της ὡς τόν εὐαγγελισμό τῆς μεταστάσεώς της. Ἡ σύλληψή της ἀπετέλεσε τήν ἀρχή τῶν καλῶν εἰδήσεων, τόν εὐαγγελισμό γιά τό ὑπέργηρο ζεῦγος τοῦ Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννας. Κι ἂν ἡ ἐξορία τοῦ Ἀδάμ ἀπό τόν Παράδεισο ὑπῆρξε ἡ τραγικώτερη ὥρα στήν ἱστορία τοῦ κόσμου, ἡ γέννηση τῆς Παρθένου σηματοδότησε τήν ἀπαρχή καί τό φῶς τῆς ἐλπίδος. Ἀφιερώθηκε στόν Θεό, προσφέρθηκε στόν Ναό, εἰσῆλθε στά Ἅγια τῶν Ἀγίων. Μιά ζωή παραδομένη στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καί ἔπειτα ἀκολούθησε ὁ Εὐαγγελισμός τῆς συλλήψεως τοῦ Ἰησοῦ, τό κατ’ ἐξοχήν γεγονός πού σφράγισε καθοριστικά τήν ζωή της. Ἦξερε ἡ Παναγία μας νά ὑπομένει, νά σιωπᾷ, νά φυλάττει ἐν τῇ καρδίᾳ της πάντα τά ρήματα τοῦ Υἱοῦ της, προσπαθώντας νά καταλάβει τό βάθος τους καί νά εἰσδύσει στό μεγαλεῖο τους: ὅταν Τόν ἔψαχνε ἀπεγνωσμένη δωδεκαετῇ στό Ναό, ὅταν Τόν ἄκουγε νά κηρύττει, ὅταν Τόν ἔβλεπε νά θαυματουργεῖ, ὅταν παραστεκόταν στήν Σταύρωση. Δυνατή στήν ἀνείπωτη

ἐκείνη θλίψη, σεμνή στήν ἀσύλληπτη χαρά τῆς Ἀναστάσεως. Ὅλες τίς ἡμέρες τοῦ βίου της ὑπόδειγμα ἀγιοσύνης, πηγή παρηγοριᾶς, φιλόστοργη καταφυγή τῶν ἀνθρώπων. Καί τέλος ὁ εὐαγγελισμός τῆς Μεταστάσεώς της ἀπό τόν ἀρχάγγελο Γαβριήλ ἦταν ἡ ἐπιβεβαίωση τῆς ἀγιασμένης ζωῆς της.

Βιώνει τήν ἀναγγελία τῆς μεταστάσεώς της ὡς εὐαγγελισμό, ὡς χαρμόσυνη εἶδηση, καθὼς παραδίδει τήν ψυχή της στά ἄχραντα χέρια τοῦ Υἱοῦ της. Κατά τήν Κοίμησή της δέν εἶναι πιά ἡ ἴδια βρεφοκρατοῦσα, ἀλλά βασταζόμενη στήν ἀγκαλιά τοῦ Κυρίου. Καί χαίρει χαρά μεγάλη πού βρίσκεται κοντά Του, στούς κόσμους τοῦ οὐρανοῦ, πού δέχεται τά αἰώνια βραβεῖα τῆς ἀπαράμιλλης ἀρετῆς της, τήν ἀμοιβή τῆς ταπεινῆς ὑπακοῆς της. Ἀπολαμβάνει τήν ἀπερίγραπτη δόξα τοῦ Υἱοῦ της. «Καί σύν αὐτῇ πληροῦνται τά σύμπαντα χαρᾶς» ψάλλει θριαμβευτικά ὁ ἱερός ὑμνογράφος. «Ἀγάλλονται οἱ γηγενεῖς», κοσμούμενοι ἀπό τήν δόξα τῆς Παναγίας, πού ἀντανακλᾶται σ' ὅλους μας, ἀποτελῶντας ἀφορμή ὑπέρτατης χαρᾶς.

Γιά αἰῶνες ἡ Ἐκκλησία ἀτενίζει καί ἐμπνέεται ἀπό τόν θάνατο Ἐκείνης, πού ἔδωσε τήν ζωή στόν Λυτρωτή μας. Μελετῶντας τήν Κοίμησή της ἀνακαλύπτει καί βιώνει τόν θάνατο ὄχι ὡς φόβο καί χωρισμό, ἀλλά ὡς λαμπρή καί αὐθεντική ἀναστάσιμη χαρά. «Ἐν τῇ γεννήσει σου σύλληψις ἄσπορος, ἐν τῇ κοιμήσει σου νέκρωσις ἄφθορος» ψάλλει. Ὁ θάνατος μετατρέπεται σέ θρίαμβο ζωῆς, σέ πανηγύρι, σέ «αὐγή μυστικῆς ἡμέρας». Γι' αὐτό ἡ γιορτή δέν ἔχει καθόλου πόνο, θρήνους καί θλίψη, ἀλλά μόνο φῶς καί χαρά.

Μέσα σέ αὐτό τό ἐόρτιο φῶς μᾶς καλεῖ ἡ Παναγία μας σήμερα «θεαρχίῳ νεύματι» νά ῥθοῦμε κοντά της: «Κηδεύσατέ μου τό σῶμα συναθροισθέντες ἐνθάδε....», στή Γεθσημανῇ τῆς ψυχῆς μας, ἐν τῷ χωρίῳ τῆς καρδιᾶς μας, στόν τόπο τῆς ἀγωνίας καί τῶν δακρύων μας. Γι' αὐτό εἴμαστε ὁμοθυμαδόν συναθροισμένοι στούς ναούς. Ἄλλοι ἔφθασαν γονατιστοί στήν χάρη της, ἄλλοι διανυκτέρευσαν σέ γραφικά ἐξωκκλήσια, ἄλλοι μαυροφορέθηκαν ἀπό εὐλάβεια· καθένας μας μέ ἀναμμένο τό ἀγιοκέρι τῆς εὐγνωμοσύνης μας σέ Ἐκείνη. Ὅλοι χωροῦμε στήν ἀγκαλιά της. Δέν μᾶς χωρίζουν διαφορές, δέν μᾶς διαιροῦν τά φθαρτά καί ἐφήμερα τοῦ κόσμου τούτου, δέν μᾶς πτοοῦν οἱ ἀντιξοότητες. Δέν εἴμαστε ἐγκαταλελειμμένοι καί ὀρφανοί. Ἔχουμε Μητέρα ἐμεῖς!

Ἔχουμε Μητέρα ἐσένα, Δέσποινα Θεοτόκε. Σέ σένα στρέφουμε τά ἀποσταμένα βλέμματά μας, ὅταν πληθαίνουν οἱ θλίψεις γύρω μας, ὅταν λυγίζουν τά γόνατά μας ἀπό τό βάρος τῆς ἐνοχῆς μας, ὅταν μᾶς συνθλίζουν τά βάσανα. «Ὑπό τήν σὴν εὐσπλαγχνίαν καταφεύγομεν». Ἀπλῶσε καί πάλι προστατευτικά τό μαφόριό σου καί σκέπασέ μας. Στάλαξε ὑπομονή καί παρηγοριά στήν ζωή μας μέ τήν διαρκῆ ἀγαπητική παρουσία σου. «Ἡ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τό πλήρωμα» γέμισε μέ χαρά τίς φτωχές μας καρδιές. Τήν ἔχουμε τόσο πολύ ἀνάγκη στίς ἡμέρες μας! Δῶσε νά

βιώσουμε φέτος μέ τήν μεσιτεία σου τόν προσωπικό μας εὐαγγελισμό, καί νά ἀναφωνήσουμε μέ τόν ὕμνωδό: «Χαῖρε μητροπάρθενε, χαῖρε θεόνυμφε, χαῖρε θεία σκέπη... Χαῖρε Κεχαριτωμένη»!

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα !

Μετά πατρικῶν εὐχῶν καί ἀγάπης,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ